

## Hồi thứ 57

### Phá hoa đao, Huệ Càng táng mạng Quăng thủ cấp, Tam Đức vong thân

Hồ Huệ Càng vừa nhảy lên tới nóc chùa, xảy có tên bay tới như mưa, tránh né không kịp, bị một mũi tên nơi sau ót và một mũi nơi bắp vế, tủng phải nhảy trở xuống đất, vừa rút tên vừa nghĩ rằng:

- Thế này phải trở vô đánh liều mạng với Cao Tấn Trung một trận. Bèn day mặt lại mà vào chùa.

Ngã ra Cao Tấn Trung đã ở trước mặt, gươm đao muốn chém Hồ Huệ Càng.

Hồ Huệ Càng nhảy dang ra nói rằng:

- Nếu mi bỏ đao đánh quyền với ta, thì mới thật là người hảo hớn, chớ ta tay không, còn mi cầm đao như vậy, dẫu mi giết ta được cũng không phải mặt anh hùng.

Cao Tấn Trung nói:

- Ta cũng nghe theo, bỏ đao đánh quyền với mi, không lẽ mi biết thác cánh bay lên trời được.

Bèn giắt đao ấy vào lưng đánh quyền với Hồ Huệ Càng.

Đánh hơn một trăm hiệp, chưa định hơn thua.

Cao Tấn Trung nghĩ rằng:

- Nếu đánh với nó như vậy hoài thì biết chừng nào mới bắt nó được. Thôi, ta phải dùng thế sát mà giết phức nó đi cho rồi.

Nghĩ như vậy, bèn đổi ít đường cho lộn lộn, rồi dùng thế "Huỳnh phong trần động", nhắm ngay màng tang Hồ Huệ Càng mà đánh.

Hồ Huệ Càng dùng thế "Thoát bào nhượng vị" mà giải.

Cao Tấn Trung sẵn trớn dùng thế "Độc tí hoa sơn" đánh luôn vô mặt Hồ Huệ Càng một thoi rất nặng.

Hồ Huệ Càng tránh né không kịp, bị cái thoi ấy la lớn rằng:

- Chao ôi !

Cao Tấn Trung đánh luôn một thoi nơi sau ót.

Hồ Huệ Càng bễ óc ngã xuống chết tươi.

Cao Tấn Trung rút đao cắt lấy thủ cấp, rồi xách đầu ấy đi kiếm Tam Đức hòa thượng.

Nói về Tam Đức hoà thượng, trong lúc Hồ Huệ Càng đánh với Cao Tấn Trung thì cũng lướt vô trợ chiến, song bị Phương Đức xốc tới cản lại, cho nên Tam Đức hòa thượng không tiếp Hồ Huệ Càng được.

Còn Cao Tấn Trung giết được Hồ Huệ Càng thì muốn tìm Tam Đức hòa thượng để giết luôn.

Chạy tới đại điện thấy Phương Đức đương đánh với Tam Đức.

Hai đảng chưa định hơn thua.

Cao Tấn Trung thấy vậy thì nghĩ rằng:

- Để ta quăng cái thủ cấp này vô đầu lão Tam Đức, cho lão kinh hải, rồi sẽ giết lão mới dễ.

Nghĩ như vậy bèn quăng cái thủ cấp nhằm đầu Tam Đức.

Tam Đức đương đánh với Phương Đức, bị thủ cấp rơi nhằm giữa óc, lòng đã kinh hải, kể thấy thủ cấp rơi ngay trước mặt, thì gươm đao chém xuống rất mạnh, thủ cấp đứt ra làm hai, rồi nhảy dang ra xa nhìn lại chắc chắn, thấy quả là thủ cấp của Hồ Huệ Càng thì nổi giận mắng Cao Tấn Trung rằng:

- Bớ Cao Tấn Trung, ta với mi thề không lưỡng lập nữa rồi ! Mi đã giết thác em ta, lại lấy thủ cấp quăng trên đầu ta như vậy, thù ấy thật rất lớn.

Nói rồi liền vung đao chém Cao Tấn Trung.

Cao Tấn Trung vung đao cự lại.

Phương Đức lướt tới giúp Cao Tấn Trung.

Tam Đức tuy là võ nghệ cao cường, song có một mình cự không lại, ráng sức chống ngăn với hai người ấy cũng đã mệt rồi. Bèn nghĩ rằng:

- Một mình Phương Đức mà còn không thắng nổi thay, huống gì là thêm Cao Tấn Trung nữa, phen này mạng ta phải chết. Ôi thôi ! Trước sau cũng không khỏi chết, chẳng nên đánh lâu làm gì cho mệt, xốc vô đánh liều với nó, nó giết thì giết phứt đi cho rồi.

Nghĩ như vậy bèn vung đao xốc tới đánh nhàu với hai người ấy. Cao Tấn Trung chém một đao nhằm cánh tay tả của Tam Đức. Tam Đức la một tiếng lớn, đao cầm trên tay liền rơi xuống đất. Phương Đức thấy vậy chém luôn một đao nơi tay hữu. Tam Đức hét một tiếng lớn, ngã ngửa xuống đất, hôn vè chín suối ! Lúc ấy bọn đồ đệ của Hồ Huệ Càng và của Tam Đức thấy Hồ Huệ Càng và Tam Đức đều bị giết rồi thì kinh hải bỏ chạy hết. Ngã ra chạy ra bao nhiêu đều bị bọn cung nỏ thủ bắn chết hết.

Cao Tấn Trung và Phương Đức kêu bọn quân sĩ kiếm bắt cho hết nội bọn đồ đệ của Hồ Huệ Càng và Tam Đức.